

OSSOS

Sergi Pompermayer

De aquí sacarán mis huesos, cuando el cielo sea servido que me descubran, mundos, blancos y ráidos, y los de mi buen rucio con ellos, por donde quizá se echará de ver quién somos...”

Don Quijote

I

EL COL·LOQUI DELS GOSSOS

Nit. En un lloc fosc i tancat un gos gros jeu adormit al costat d'una caixa en la que hi ha els suposats ossos de Cervantes. Per una banda entra un altre gos, poc a poc, ensumant el terra, veu a l'altre gos i s'atura. És un gos arnat, de carrer. Aixeca una de les potes del davant i tira el morro endavant, com un gos caçador, però amb poca gràcia. Ensuma. El gos gros ronca, i l'altre s'espanta i es posa en un racó amb la cua entre les cames. Quan veu que el gos gros segueix dormint es calma, es grata una orella i es sacseja tot ell. Torna a ensumar. Va ensumant el terra mentre avança poc a poc, sense deixar d'observar a l'altre gos. La pista olfactiva que segueix el porta fins a la caixa que el gos gros té al costat. L'ensuma molt. El gos gros nota una presència, i sense obrir els ulls, gruny. L'altre s'espanta i recula una mica. Veu que segueix dormint i torna a apropar-se a la caixa. El gros torna a rondinar i ell torna a recular. Fa això un parell de vegades més, cada cop més nerviós, amb més ansietat, fins que no pot més i aixeca la pota per pixar al damunt de la caixa. El gos gros es desperta de cop i s'aixeca amenaçador.

GOS GROS: Eh, tu! Què fas?!!

El gos arnat abaixa les orelles i s'estira al terra panxa enlaire.

GOS ARNAT: Res! Res! Només estava ensumant i...

GOS GROS: A la meva caixa no l'ensuma ningú, em sents?

GOS ARNAT: Eh? Sí, sí... Et sento. I ho sento. Et sap greu si m'assento?

El gos gros el mira fixament durant uns segons.

GOS GROS: Seu, va.

El gos arnat s'incorpora remenant la cua, però no s'asseu, de fet no deixa de moure's. Està una mica neguitós perquè s'està pixant.

GOS ARNAT: Gràcies, gràcies. És que em feia una miqueta de mal l'esquena d'estar tant...

GOS GROS: Què hi fas, aquí?

GOS ARNAT: Eh?

GOS GROS: Que què hi fas aquí? Al meu lloc. Estàs sord o què?

GOS ARNAT: Ben bé sord, no, però tinc una paparra aquí l'entrada de l'orella que no hi ha forma canina de...

GOS GROS: *(Li parla fort)* Què hi fas aquí?

GOS ARNAT: *(Acollonit)* No ho sé.

GOS GROS: No ho saps?

El gos arnat nega amb el cap sense deixar de moure's.

GOS ARNAT: Me'n puc anar?

GOS GROS: No.

GOS ARNAT: Perquè no?

GOS GROS: Perquè ho dic jo.

GOS ARNAT: Ah, bé, si és així, no diré res més... Però segur que no puc?

GOS GROS: No deies que volies seure? Doncs seu i deixa de moure't.

GOS ARNAT: És que no puc...

GOS GROS: Perquè?

GOS ARNAT: *(Amb un fil de veu)* Perquè tinc molt pipi...

GOS GROS: *(Li assenyala un lloc)* Pixa allà.

El gos arnat va fins el lloc on li ha dit l'altre, aixeca la pota i pixa amb cara de satisfacció. El gos gros el mira, també li entren ganes, va a un altre lloc i també aixeca la pota i pixa, però només unes gotetes.

GOS GROS: Ja estàs més tranquil?

GOS ARNAT: Oi tant, quin descans...

GOS GROS: Ara que ja estàs més tranquil, crec que ens podem presentar. Em dic Berganza.

GOS ARNAT: Jo Cipió, però tothom em diu Sipi.

Els dos gossos s'ensumen el cul l'un de l'altre mentre van donant voltes sobre si mateixos.

GOS GROS: Encantat.

GOS ARNAT: Igualment.

GOS GROS: I ara que ja ens hem, presentat, explica'm què hi fas a casa meva.

GOS ARNAT: Doncs anava passejant tranquil·lament, com cada nit, buscant menjar o alguna cosa per rosegat, quan he sentit una lleugera oloreta com d'os ressec i ranci de pernil. He seguit aquesta flaira delicadíssima i he vist que venia de dins aquesta església atrotinada. Aprofitant que estic tan prim... la panxa inflada són gasos, del menjar escombraria, del menjar de les escombraries, millor dit... doncs com deia, he aprofitat al meva estilitzada figura per ficar-me per llocs ben estrets i arribar fins aquí on sóc ara. I aleshores he vist que la deliciosa olor sortia d'aquesta caixa que tens aquí. El que hi ha dins t'ho penses menjar tu sol o... Jo amb poquet ja faig.

GOS GROS: El que hi ha aquí dins no és aliment per la panxa, és aliment per l'ànima.

GOS ARNAT: Llàstima... Tinc una panxa molt més necessitada que no pas la meva ànima, jo... I es pot saber què és el què hi ha dins?

GOS GROS: Hi ha les restes del gran, del únic, del irrepitible i genial Miguel de Cervantes.

GOS ARNAT: Ah!! Hòstia! Haver començat per aquí. Miguel de Cervantes... Jugava al Madrid, oi?

GOS GROS: No! No va ser cap futbolista!

GOS ARNAT: Ah, no? Doncs jo estava convençut que... Segur que no va jugar al Madrid?

GOS GROS: No. Va ser algú molt més important que no pas un futbolista!

GOS ARNAT: Més important? Impossible...

GOS GROS: I tant que és possible. La seva obra és immortal.

GOS ARNAT: La seva obra... Ah, era paleta.

GOS GROS: No! Va ser el més gran novel·lista que ha existit mai.

GOS ARNAT: Novel·lista? Vaja... quina decepció. Escolta, si era novel·lista a ningú li importarà si li roseguem una mica els ossos.

GOS GROS: Acostat a aquesta caixa, i jo mateix rosegare els teus d'ossos.

GOS ARNAT: Eh, tranquil, company, tranquil... No m'hi penso acostar. Si que t'ha agafat fort amb els ossos d'aquest tio... Que era el teu amo?

GOS GROS: Va morir ara fa quatre cents anys...

GOS ARNAT: Quatre cents... Collons, sí que ets gran! Et conserves molt bé per tenir quatre cents anys, com t'ho fas?

GOS GROS: Sipi.

GOS ARNAT: Què?

GOS GROS: Ets ben burro, ho saps?

GOS ARNAT: Sí. Des de ben petit que m'ho diuen. I és de les poques coses que sé. I n'estic orgullós. No tothom és tan burro amb coneixement de causa com jo.

GOS GROS: Ja ho veig, ja. No tinc quatre cents anys.

GOS ARNAT: En tens més?

GOS GROS: No!

GOS ARNAT: Hòstia, ja no entenc res... Però no passa res, és normal.

GOS GROS: Jo no havia nascut fa quatre cents anys. Però sí el meu rererererererererere

GOS ARNAT: Ei. T'has enganxat? Vols que et doni un copet?

GOS GROS: No! Dic que sí que havia nascut el meu rererererererererere

GOS ARNAT: Tornem-hi. T'enganxes!

GOS GROS: Rererebesavi!

GOS ARNAT: Ah.

GOS GROS: El meu rere etcètera besavi era Miguel de Cervantes.

GOS ARNAT: Hòstia! Aleshores sí que els seus ossos no els penso rosegat. Canibalisme, no. Això mai. O com a mínim fins que no estigui més afamat del que estic ara. Era un gos? Què fort...

GOS GROS: Va néixer sent humà, va escriure uns llibres exquisits, però va acabar morint com un gos abandonat.

GOS ARNAT: Vaja, quin canvi... Passar d'escriptor a gos... sembla impossible.

GOS GROS: En aquest país és del més normal. Jo, a part de vigilar la seva tomba oblidada, també escric.

GOS ARNAT: Hòstia, escrius?

GOS GROS: Sí.

GOS ARNAT: I què escrius?

GOS GROS: Ara mateix estic treballant en la meua obra magna. Els protagonistes són dos gossos, un de més gros, que vol fer del món un lloc millor i més just, i un altre, el seu company, que el que més l'interessa és menjar i dormir bé i no tenir massa problemes.

GOS ARNAT: Mira, com jo.

GOS GROS: Sí, s'assembla bastant a tu.

GOS ARNAT: Ara que has dit menjar i dormir... és ben bé el que faria.

GOS GROS: Escolta... Jo sempre estic sol, i al estar sempre tancat la meua imaginació vola massa... Si tingués un company tot seria millor. No vols quedar-te amb mi? De menjar no te'n faltarà, i tampoc un lloc tou on dormir.

GOS ARNAT: Home... No et puc dir que no. A quina hora es menja aquí?

GOS GROS: Aviat, Panxa, aviat... Et sap greu si enlloc de Sipi et dic Panxa?

GOS ARNAT: Em pots dir com vulguis mentre hi hagi de menjar.

De cop se sent un soroll molt fort, com d'excavadores i martells pneumàtics. Els dos gossos s'espanten i sentim que una paret cau al terra.

Fosc.

II

El gos gros i el gos arnat estan tancats en una gossera. El gos gros està molt nerviós, dóna voltes per l'espai, borda, plora. El gos arnat està estirat tranquil·lament al terra i observa a l'altre.

GOS GROS: No es pot tolerar una injustícia d'aquesta mena! Per què ens han tancat en aquesta presó d'alta seguretat? Per què? Què hem fet per merèixer això?

GOS ARNAT: No és cap presó d'alta seguretat...

GOS GROS: I tant que ho és! No veus els barrots que ens envolten? Les alarmes per tot arreu? Els uniformes dels vigilants? Aquestes instal·lacions totalment incanines en les que estem tancats?

GOS ARNAT: Incanines? Jo no les trobo tan malament...

GOS GROS: *(S'acosta a ell)* Panxa... Ja sé on som...

GOS ARNAT: Per fi, ja era hora. Tampoc és tan difícil.

GOS GROS: Com pot ser que no me n'hagi adonat abans... Ens han portat a Guantànamo!

GOS ARNAT: A Guan què?

GOS GROS: Guantànamo! El nostre aspecte, les cares tan peludes, que estiguéssim amagats en aquell soterrani custodiant una caixa de fusta altament sospitosa, els ha fet creure que som... terroristes!! *(Cridant)* Això és un error!! No som terroristes!! Em sentiu?! No som terroristes!

GOS ARNAT: Però què dius?

GOS GROS: We are not terrorists!! We are dogs!!

GOS ARNAT: No cridis, que encara vindran!

GOS GROS: És el que vull, que vinguin i vegin el seu error! Sóc Berganza, descendent del gran Miguel de Cervantes!

GOS ARNAT: Mare meva... Tan normal que m'has semblat al principi i resulta que estàs ben sonat.

GOS GROS: No deuen conèixer Cervantes... En aquest moment em seria més útil ser descendent de Shakespeare. *(Recitant)* Not know my voice? O time's extremity, Hasn't thou so cracked and splitted my poor tongue-

GOS ARNAT: Eh! Que estem en una gossera!

GOS GROS: On?

GOS ARNAT: En una gossera.

GOS GROS: Una gossera?

GOS ARNAT: Sí, una gossera, una gossera. El lloc on els humans tanquen els gossos sense amo.

GOS GROS: (*S'asseu deprimat*) Jo tancat a una gossera... Señor, la tristezas no se hicieron para las bestias, sino para los hombres; pero si los hombres las sienten demasiado, se vuelven bestias.

GOS ARNAT: A quin senyor li parles, ara?

GOS GROS: A cap... cito al meu il·lustre avantpassat perquè la seva poètica m'alleugeri el dolor que ara mateix sento... Ell també va estar tancat a la presó... a Argel... Ara entenc com es deuria sentir privat de llibertat... (*Plora*)

GOS ARNAT: Va, gos, va... No t'ho prenguis així.

GOS GROS: I com vols que m'ho prengui? La llibertat, Panxa, és un dels més preciosos dons que als homes han donat els cels: a ella no es poden igualar cap dels tresors que amaga la terra ni el mar cobreix; per la llibertat, així com per l'honorabilitat, es pot i s'ha d'aventurar la vida, i, en canvi, el captiveri, és el mal més gran que pot recaure als homes. Què serà de nosaltres?

GOS ARNAT: Ja... Però potser aquesta situació només és temporal. Potser tenim sort i ens acaben donant en adopció, o potser no en tenim tanta i ens sacrifiquen.

El gos gros plora.

GOS ARNAT: Però segur que això no passa. Ara, per sort, la gent sent més amor pels gossos que no pas per la resta d'humans.

GOS GROS: Tan de bo...

GOS ARNAT: Pensem en positiu, i pensem a curt termini. Espero que aviat ens donin de menjar. Perquè mira, sents això?

Se senten els sorolls de la seva panxa.

GOS ARNAT: La panxa d'en Panxa ja es queixa. I quan la Panxa d'en Panxa es queixa se li ha de fer cas.

GOS GROS: Només pots pensar en menjar? Fins i tot en aquesta situació?

GOS ARNAT: (*Pensa*) Eeeeeeeh... Sí. És que quan hi ha gana tot el demás és secundari.

GOS GROS: (*Donant cops de cap contra la paret*) Vull sortir!! Vull sortir d'aquí!!

GOS ARNAT: Ei, calma't, que et faràs mal!

GOS GROS: No em puc calmar! No puc!!

GOS ARNAT: Em vols muntar una mica?

GOS GROS: Perdona?

GOS ARNAT: Que si em vols muntar una mica. A mi no me fa res.

GOS GROS: Però què estàs dient? Això és indignant!

GOS ARNAT: No és indignant. És el que acostumen a fer els companys de gàbia. És una forma de matar el temps, de fer passar els nervis, d'estrènyer llaços, crear complicitats, no pensar en menjar durant una estona... Comences tu? Si de cas després ja et muntaré una miqueta jo. Au, va.

Li presenta el cul.

GOS GROS: No!! De cap manera. No et penso muntar ni encara menys que em muntis tu a mi.

GOS ARNAT: Ui, quants prejudicis... Així no aniràs enlloc.

GOS GROS: A l'únic lloc on vull anar és on estan els ossos del meu avantpassat. A saber el que li estaran fent ara. Els he de recuperar, Panxa. Si aquests ossos cauen en males mans... el món està acabat.

GOS ARNAT: Què vols dir? Que hi haurà un cataclisme? Una catombe?

GOS GROS: Sí.

GOS ARNAT: El món desapareixerà?

GOS GROS: No. Però el pitjor dels mals s'apoderarà de la Terra.

GOS ARNAT: (*Espantat*) I quin és aquest mal tan dolent tan dolent?

GOS GROS: La ignorància.

GOS ARNAT: (*Més tranquil*) Aaaaaah... Doncs no n'hi ha per tant, si ja més o menys...

GOS GROS: No, panxa, no! Que encara serà pitjor! Hem de sortir d'aquí i recuperar els ossos. Ho hem de fer. I no per la humanitat. A la humanitat que la bombin. Ho hem de fer per la caninitat. Ell ens va donar als gossos veu i intel·ligència. Ara no podem girar-li l'esquena.

GOS ARNAT: I ell qui és?

GOS GROS: (*Emprenyat*) Miguel de Cervantes Saavedra!!!

GOS ARNAT: Molt bé, molt bé. Tampoc cal cridar. Doncs au, va, sortim.

GOS GROS: Però com?

GOS ARNAT: Doncs sortint! Fem un tunel per sota la reixa i llestos.

GOS GROS: Genial! Absolutament genial!!

GOS ARNAT: De veritat que, a vegades, ser més intel·ligent no deixa veure les coses més simples.

El gos arnat es posa a fer un forat al terra.

GOS ARNAT: Ajuda una mica, no?

Tots dos es posen a cavar i surten.

OFF NOTÍCIES: Encontrada la possible tumba de Cervantes.

Bajo el Convento de las Trinitarias descalzas reposan los restos del ilustre autor de Don Quijote.

Los científicos analizan los restos para confirmar que pertenecen al genio de la novela.

III

Un laboratori. Damunt una taula hi ha la caixa de fusta que hem vist a l'escena anterior. Mirant-la fixament, dos científics.

CIENTÍFIC 1: Bueno bueno bueno bueno bueno bueno...

CIENTÍFIC 2: Bueno bueno...

CIENTÍFIC 1: Aquí ho tenim.

CIENTÍFIC 2: Aquí ho tenim, sí senyor.

CIENTÍFIC 1: (*Puntualitzant*) Sí, senyor...doctor.

CIENTÍFIC 2: Perdó. Sí, senyor doctor.

CIENTÍFIC 1: No passa res.

CIENTÍFIC 2: (*Puntualitzant*) No passa res...senyor doctor.

CIENTÍFIC 1: Perdó. No passa res, senyor doctor.

CIENTÍFIC 2: No passa res, senyor doctor. Doctor...doctor...doctor...

CIENTÍFIC 1: Senyor doctor...

CIENTÍFIC 2: Digui, senyor doctor.

CIENTÍFIC 1: Què li semblaria, senyor doctor, si prescindim de referir-nos l'un a l'altre com a "senyor doctor"? Trobo que la cosa es pot allargar massa...senyor doctor.

CIENTÍFIC 2: Em sembla correcte, senyor doctor.

CIENTÍFIC 1: Perfecte, senyor doctor. Aleshores deixem de dir-nos "senyor doctor" l'un a l'altre, senyor doctor?

CIENTÍFIC 2: Deixem de dir-nos "senyor doctor" l'un a l'altre, senyor doctor.

CIENTÍFIC 1: Perfecte, senyor doctor.

CIENTÍFIC 2: Perfecte.

El científic 1 el mira esperant el "senyor doctor".

CIENTÍFIC 2: Prescindim del "senyor doctor", no?

El científic 1 assenteix. Pausa.

CIENTÍFIC 1: Bueno bueno bueno bueno bueno bueno...

CIENTÍFIC 2: Bueno bueno...

CIENTÍFIC 1: Com anàvem dient... aquí ho tenim.

CIENTÍFIC 2: Aquí ho tenim. Sí senyor.

CIENTÍFIC 1: (*Sospira*) Quina feinada ens espera...

CIENTÍFIC 2: (*Sospira*) I tant i tant... Quina feinada...

CIENTÍFIC 1: I tant...

CIENTÍFIC 2: Bé... què hi farem... La vida és així.

CIENTÍFIC 1: Sí. Trista, trista...: quan hi ha tant feina...

CIENTÍFIC 2: És trista, sí. Cansada, fins i tot.

CIENTÍFIC 1: Molt. Molt. Però bé... què hi farem... La vida és així.

CIENTÍFIC 2: Puta.

El científic 1 el mira estranyat.

CIENTÍFIC 2: La vida, vull dir.

CIENTÍFIC 1: Ah. Ja. Bé... Què hi farem... Ens hi posem?

CIENTÍFIC 2: A què? A treballar?

CIENTÍFIC 1: Sí, no?

CIENTÍFIC 2: Posar-nos a treballar, així de cop, no ens reprendrà?

CIENTÍFIC 1: Potser sí, potser sí. L'equip d'investigació liderat pel insigne... (*Li indica al CIENTÍFIC 2 que prengui notes*)...L'equip d'investigació liderat pel insigne i indigne doctor Kurt von Esel de la reconeguda i refutada unitat de recerca d'estrès laboral de la Universitat de Lüge...

CIENTÍFIC 2: Perdoni...Lüge?

CIENTÍFIC 1: Sí. Lüge, Lüge...al costat d'Örensë...ha descobert que els canvis sobtats en l'activitat física i psíquica produeixen unes alteracions evidents a nivell subatòmic, més concretament en l'espín orbital dels electrons més excèntrics, que queden, podríem dir "desorientats", la qual cosa produeix efectes extremadament perjudicials per la salut, tan psíquica com física."

CIENTÍFIC 2: Encara que les desconec totalment, coincideixo plenament amb les conclusions derivades de l'estudi del il·lustre i infecte doctor von Esel, un geni des del meu punt de vista, tot i que mai fins avui havia sentit a parlar d'ell ni el seu nom tan Kurt.

CIENTÍFIC 1: Fem pausa pel cafè, doncs?

CIENTÍFIC 2: Fem pausa pel cafè, i tant. Seria un error imperdonable contradir les conclusions de l'estudi del doctor von Esel.

CIENTÍFIC 1: (*Agafa un bloc de notes i li passa a l'altre per tal que escrigui*) Primera anotació a la llibreta de Bones Pràctiques de Laboratori: Pausa pel cafè a les... hora exacte?

CIENTÍFIC 2: (*Mira el rellotge*) 10:47 a.m. i trenta dos segons, trenta tres, trenta quatre... És molt difícil dir l'hora exacte, amb aquesta mania que té el temps de no aturar-se mai.

CIENTÍFIC 1: Bé, posem una hora aproximada... Les 11:03, per exemple?

CIENTÍFIC 2: Les 11:03 em sembla una hora magnífica per fer un cafè.

CIENTÍFIC 1: Perfecte. No hi ha res millor per vèncer al temps que no fer-li cas.

Tots dos es serveixen un cafè i beuen.

CIENTÍFIC 1: Bo.

CIENTÍFIC 2: Bo.

CIENTÍFIC 1: Bé, doncs ara sí que sembla que ens hi hem de posar.

CIENTÍFIC 2: Això sembla, sí.

CIENTÍFIC 1: Bueno bueno bueno bueno bueno bueno...

CIENTÍFIC 2: Bueno bueno...

CIENTÍFIC 1: Aquí ho tenim.

CIENTÍFIC 2: Aquí ho tenim, sí senyor. I exactament, què és el que tenim?

CIENTÍFIC 1: (*Agafa un paper i llegeix*) Segons la fitxa "caixa trobada al soterrani del Convent de les Trinitàries Descalces, i que presumptament conté les restes de Don Miguel de Cervantes Saavedra juntament amb presumptes membres de la seva família i altres cossos presumptament no familiars". Setze en total per ser més concrets.

CIENTÍFIC 2: Una gentada.

CIENTÍFIC 1: Sí. Això sembla.

CIENTÍFIC 2: Molt bé. I?

CIENTÍFIC 1: I?

CIENTÍFIC 2: I què se suposa que hem de fer nosaltres?

CIENTÍFIC 1: Certificar que les restes contingudes en aquesta caixa pertanyen a Don Miguel de Cervantes Saavedra.

CIENTÍFIC 2: Molt bé. I?

CIENTÍFIC 1: I?

CIENTÍFIC 2: I com ho fem, això?

CIENTÍFIC 1: Doncs... certificant-ho.

CIENTÍFIC 2: Molt bé. Doncs certifiquem.

CIENTÍFIC 1: Bé... Comencem doncs amb una anàlisi detallada del continent.

CIENTÍFIC 2: De l'Europeu? L'Africà? L'Americà?

CIENTÍFIC 1: Del continent dels ossos. La caixa, vull dir.

CIENTÍFIC 2: Llàstima. Ara un viatget m'hauria vingut tant de gust...

CIENTÍFIC 1: Caixa de fusta... estat de conservació d'una precarietat...feta una merda... Vella. Edat aproximada segons el carboni 14...15...16.... Li fotem quatre-cents anys?

CIENTÍFIC 2: Fot-li.

CIENTÍFIC 1: Reblons metàl·lics a les cantonades, també fets merda. I, atenció!! Les inicials M.C. fetes amb xinxetes, a la part superior de la caixa!!!

CIENTÍFIC 2: M.C. Què evidentment corresponen a les inicials de Me Cagüen.

CIENTÍFIC 1: O...o... o...

CIENTÍFIC 2: Mi Cadera.

CIENTÍFIC 1: O...

CIENTÍFIC 2: Mi Caela.

CIENTÍFIC 1: O...

CIENTÍFIC 2: Mi Casa.

CIENTÍFIC 1: En el qual cas ens trobaríem davant la tomba d'ET.

CIENTÍFIC 2: Bastant més interessant a nivell científic que no pas la de Miguel de Cervantes.

CIENTÍFIC 1: I ara que ho dius... M.C. també podrien ser les inicials de Miguel de Cervantes.

CIENTÍFIC 2: *(Content perquè ja veu la feina feta. Recull els estris)* I tant! Doncs ja està, no? Certifiquem i pleguem! Una cerveseta?

CIENTÍFIC 1: Ja m'agradaria, però hem de seguir el protocol i comprovar el contingut del continent.

CIENTÍFIC 2: Maleït protocol...

CIENTÍFIC 1: *(Riu)* Ara que acabo de tenir una hiperactivitat neuronal provocada pel cafè que ens hem pres anteriorment...l'excitació del còrtex cerebral m'ha fet

recordar que hi ha persones, entitats humanes bípedes, que diuen que Miguel de Cervantes no es deia Miguel de Cervantes, que es deia Miquel Sirvent, que era valencià i que en un inici va escriure el Quixot en català.

CIENTÍFIC 2: En català?

CIENTÍFIC 1: En català en català.

CIENTÍFIC 2: Hòstia la gent... la gent és... Hòstia la gent...

CIENTÍFIC 1: També ho diuen del Colom.

CIENTÍFIC 2: Del Colom? Del Colom de les Amèriques? Que era català?

CIENTÍFIC 1: Exacte.

CIENTÍFIC 2: Hòstia la gent... la gent és... Hòstia la gent...

CIENTÍFIC 1: I del Leonardo Da Vinci.

CIENTÍFIC 2: Del Leonardo da Vinci, també? Clar, Leonardo da Vichy, català. Hòstia la gent... la gent és... Hòstia la gent... Tots catalans. Vinga catalans! Al final fins i tot Déu serà català.

CIENTÍFIC 1: A veure, en aquest cas és molt possible que sigui cert. Fixem-nos un moment en aquella coneguda cançó que diu (*Canta*) “Déu va passar-hi en primavera i tot cantava al seu pas”...Canti... (*Lazzo “Tot el camp és un clam”*) És a dir, que segons aquest fragment, Déu va passar per Catalunya i, aprofitant que hi era, va fer que tot cantés. Correcte?

CIENTÍFIC 2: Correcte.

CIENTÍFIC 1: Correcte. Per una banda no tenim cap raó per dubtar de que el que es diu en la cançó no sigui cert. Tothom sap que les cançons només diuen veritats. (*Lazzo “Macarena”*) I per una altra banda, tenim un prohòmic, el nom del qual no aconseguixo recordar, que no fa gaire feia pixar colònia a la major part de la població, i ara en canvi quan el senten fan cara d’ensumar merda, que un dia va dir que “És català qui viu i treballa a Catalunya”. Si ens basem en aquesta afirmació, podem dir que, durant el temps en que hi va passar, Déu va viure a Catalunya. Correcte?

CIENTÍFIC 2: Correcte.

CIENTÍFIC 1: Correcte! I no com un turista qualsevol, ja que mentre va ser aquí va desenvolupar una tasca, una feina, fent-ho cantar tot.

CIENTÍFIC 2: Cantar de pudoreta?

CIENTÍFIC 1: Jo m’inclino més a pensar en el cantar d’emetre sons harmònics i melodiosos. El que se’n diu fer de director de coral, vaja. Tradició tan arrelada a

la catalana terra. És cert que no hi ha constància de si aquesta feina la va fer amb un contracte a temps parcial, o com a treballador il·legal. Jo m'inclino per aquesta segona opció tenint en compte que Déu és extracomunitari, i que venia de l'Orient Mitjà. Però això és secundari, perquè l'important és que va treballar aquí. I si Déu va passar per Catalunya i ho va fer cantar tot, podem afirmar que Déu va viure i treballar a Catalunya i, per tant, com tothom que viu i treballa a Catalunya, Déu també és català.

El Científic 2 aplaudeix.

CIENTÍFIC 2: Bravo! Bra-vo!! In...incon...incontinència!!!

CIENTÍFIC 1: Gràcies, gràcies.

CIENTÍFIC 2: Una magnífica explicació. Impressionant a tots els nivells. Tant per la temàtica com pel nul interès acadèmic-científic.

CIENTÍFIC 1: Gràcies, gràcies.

CIENTÍFIC 2: Déu és català. Vés per on.

CIENTÍFIC 1: Sí. Pel que sembla som un dels pocs pobles escollits.

CIENTÍFIC 2: Doncs, potser m'equivoco, però diria, des de la meva profunda i contrastada ignorància, que per ser un dels pobles escollits, ens ha putejat bastant.

CIENTÍFIC 1: Bé. És la seva forma de fer amb els pobles escollits. Amb l'altre poble escollit encara s'ha posat més botes.

CIENTÍFIC 2: Potser seria millor ser un poble ignorat, doncs.

CIENTÍFIC 1: Potser, potser. És molt possible. Bé. Deixi de divagar i filosofar sobre els orígens ètnico-lingüístics dels grans homes, els pobles i els déus i procedim a obrir la caixa?

CIENTÍFIC 2: Ja? Perquè una pauseta... Ho dic per les conclusions derivades del curt estudi del doctor von Esel i l'espina orbital de les sardines electròniques...que queden desorientades...

CIENTÍFIC 1: Té raó. No ens esgotem abans d'hora.

IV

Carrer. Trona i plou. Els gos gros arriba corrents i es refugia sota un lloc per no mullar-se més. S'espolsa l'aigua. Un cop ho ha fet arriba el gos arnat. Un llamp i un tro. El gos arnat s'espanta i plora.

GOS GROS: Sembla que ha començat la batalla naval.

GOS ARNAT: Quina batalla naval?

GOS GROS: La que s'està produint aquí prop. Les deflagracions cremen la foscor de la nit amb la seva llum i esberlen el silenci que hauria de regnar en aquestes hores de descans. Aquests otomans sembla que encara no han après la lliçó. Anem Panxa, no es podem quedar aquí de potes creuades.

GOS ARNAT: Però on vols que anem?

GOS ARNAT: A presentar-nos a la batalla.

GOS ARNAT: No és cap batalla, és una tempesta. I això que sents són llamps i trons. No bombes.

Un altre llamp i tro. El gos arnat es torna a espantar.

GOS GROS: Bon Panxa, sé que em dius això perquè no vols que arrisqui la meua vida. Però estic decidit a anar-hi. Arriba un dia en que un gos ha de vèncer les seves pors i agafar les armes. Perquè les armes tenen per objecte i fi la pau, que és el major bé que els homes poden desitjar en aquesta vida.

GOS ARNAT: Molt bonic això que acabes de dir.

GOS GROS: És del meu avantpassat també.

GOS ARNAT: M'ho imaginava, però jo, la veritat, això de buscar la pau fotent trets no acabo de veure-ho massa clar si t'he de ser sincer. La pau s'aconsegueix amb amor, amb-

GOS GROS: Excuses de covard, Panxa! Jo no tinc cap por, i si per lluitar per la pau he de perdre una extremitat com el meu avantpassat, estic disposat a perdre-la de bon grat. Anem!

El gos gros surt del refugi on estan. Un llamp cau molt a prop d'ells i el tro és molt fort. El gos gros s'espanta molt i corre a refugiar-se al costat del seu company.

GOS GROS: Em sembla que sí que només és una tempesta... forta, però tempesta al cap i a la fi.

Pausa.

GOS ARNAT: Perdona una pregunta... tu no gires rodó del tot o només ho fas veure.

GOS GROS: Clar que giro rodó! I perfectament! Mira!

El gos gros comença a girar sobre sí mateix, buscant la seva cua. De cop s'atura i fa tentines.

GOS GROS: Ara m'he marejat...

GOS ARNAT: No m'estranya...

GOS GROS: Però t'ha quedat clar que giro rodó?

GOS ARNAT: I tant. Més clar aigua. Com aquesta que cau.

Pausa. Tots dos es queden mirant la pluja. El gos arnat es rasca l'orella.

GOS ARNAT: Quan plou les puces em piquen més. A tu no et passa?

GOS GROS: *(S'aparta una mica d'ell)* Jo no en tinc de puces.

GOS ARNAT: Vols que te'n doni alguna. A mi me'n sobren.

GOS GROS: No. No em vull cap. Són uns paràsits xucladors que molesten, i piquen.

Perquè he de voler tenir puces?

GOS ARNAT: Perquè també fan companyia. Jo amb les meves he arribat a tenir una relació ben maca. Les hi he posat nom i tot.

GOS GROS: A mi no em cal tenir puces per companyes.

Pausa.

GOS ARNAT: Tens gossa, potser?

GOS GROS: No. I tu?

GOS ARNAT: Tampoc. Em vaig tenir una però em va deixar per un pequinès. Sempre li havia agradat molt tot el tema oriental. Van anar tots dos a un restaurant xinès i ja no els vaig veure mai més.

GOS GROS: Em sap greu.

GOS ARNAT: No passa res. Ja ho he superat.

GOS GROS: Jo... Hi ha una gossa que em té el cor robat.

GOS ARNAT: Ah, sí?

GOS GROS: Sí. Tot el que faig en aquest món és per ella.

GOS ARNAT: Deu estar molt bona, doncs.

GOS GROS: No et penso permetre que parlis d'ella en aquest to!

GOS ARNAT: Ui, perdó perdó...

GOS GROS: La Dulcy és la gossa més elegant, bonica i intel·ligent que mai ha existit. No només sap donar la pota, anar a buscar una piloteta i tornar-la, ballar sobre les seves dues potes del darrera i fer la croqueta. També és capaç d'obrir una porta tancada i fer les seves necessitats asseguda a la tasseteta del vàter.

GOS ARNAT: Vaja... M'agradaria conèixer-la.

GOS GROS: I a mi també.

GOS ARNAT: Ah... però no la coneixes?

GOS GROS: Eh? No... Vull dir, sí... Vull dir... No n'has de fer res tu de la meva estimada i jo.

GOS ARNAT: No, no, i tant.

Pausa. El Gos gros mira amunt i udola.

GOS ARNAT: I ara què et passa?

GOS GROS: Mal d'amors... La pluja i el seu record m'han posat melangiós...

Torna a udolar. El gos arnat s'apunta i també udola.

GOS GROS: I ara per què udoles, tu?

GOS ARNAT: Per empatia. Quan estic al costat d'algú trist també m'hi acabo posant jo. I veig que estem aquí, tots dos sols, perduts, sense els teus ossos, sense res per rosegat, xops, que fotem una fortor de gos mullat que tira d'esquena, i m'entren

una tristesa i una pena tan grans que no puc deixar de plorar. Quina vida més gossa, hòstia!

Es posa a plorar desconsoladament.

GOS GROS: Va, prou, prou...

GOS ARNAT: És que no puc. És que quan arrenco no puc parar. És que tinc tantes coses per les que plorar... Vols que te les digui?

GOS GROS: Ara no és el moment.

GOS ARNAT: Sí que ho és. Mira, t'ho explico tot. Des del principi. Ja només néixer, a mi i els meus germans ens van separar. Érem set, a un el van donar a una senyora grassa que-

GOS GROS: Que dic que no ara no és el moment!

GOS ARNAT: Ah, no? I per què no?

GOS GROS: Perquè hem de recuperar els ossos del meu avantpassat.

GOS ARNAT: Ah, clar, els ossos. No hi ha res més important que els ossos. El món gira al voltant dels teus ossos. Però si no es poden ni rosegar!

GOS ARNAT: Mira, ningú t'obliga a seguir-me. Jo els vaig a buscar. Tu, fes el que vulguis. Ves a buscar qualsevol cosa que puguis rosegar. És l'únic que t'importa.

El gos gros comença a ensumar com si busqués una pista.

GOS ARNAT: Eh!

GOS GROS: Què vols?

GOS ARNAT: No m'has dona ni les gràcies per haver-te tret de la gossera.

GOS GROS: Gràcies.

GOS ARNAT: Si no arriba a ser per mi encara estaries tancat allà dins.

GOS GROS: Gràcies.

GOS ARNAT: Ni ara podries anar a buscar aquests ossos que tant t'importen.

GOS GROS: Ja t'he dit gràcies, què més vols?

GOS ARNAT: Que me les donis un parell de vegades més.

GOS GROS: Gràcies, gràcies.

GOS ARNAT: I que em facis una abraçada.

El gos gros, a contracor, li fa una abraçada.

GOS GROS: Au, ja està.

GOS ARNAT: I un petonet.

El gos gros li fa.

GOS ARNAT: I que em diguis “Panxa, ets l’hòstia”.

GOA GROS: Panxa, ets l’hòstia.

GOS ARNAT: Ara ja està, ja estic content.

El gos gros torna a ensumar buscant la pista dels ossos.

GOS ARNAT: Eh!

GOS GROS: Què més vols, ara?

GOS ARNAT: *(Assenyalant en direcció contrària a la que ensuma el gos gros)* Estan cap allà.

El gos gros el mira incrèdul.

GOS ARNAT: Creu-me. Tinc un nas molt fi pels ossos. Encara que estiguin ressecs.

Au, va, anem, que ja no plou.

El gos arnat ensuma seguint la pista. El gos gros, el segueix.

V

Els dos científics segueixen davant la caixa tancada.

CIENTÍFIC 1: Bueno bueno bueno bueno bueno bueno...

CIENTÍFIC 2: Bueno bueno...

CIENTÍFIC 1: Aquí ho tenim.

CIENTÍFIC 2: Aquí ho tenim, sí senyor.

CIENTÍFIC 1: Sembla que el moment s'acosta inexorablement.

CIENTÍFIC 2: Això sembla, això sembla. Inexorablement.

Pausa

CIENTÍFIC 2: El què?

CIENTÍFIC 1: El què, què?

CIENTÍFIC 2: El què què, s'acosta inexorablement.

CIENTÍFIC 1: El moment d'obrir la caixa per comprovar el seu contingut, i per tant de treballar.

CIENTÍFIC 2: Treballar. Tard o d'hora tot el dolent acaba arribant.

CIENTÍFIC 1: Inexorablement.

CIENTÍFIC 2: Inexorablement.

CIENTÍFIC 1: He de reconèixer que, ara mateix, estic una mica nerviós.

CIENTÍFIC 2: Degut a l'excitació provocada per la imminent obertura de la caixa amb restes humanes?

CIENTÍFIC 1: No. Degut a l'elevat nombre de cafès que hem ingerit des que hem arribat. 37: un per pausa.

CIENTÍFIC 2: Jo he de reconèixer que també.

CIENTÍFIC 1: Potser ens hauríem de relaxar una mica abans de seguir amb aquesta feina tan exigent.

CIENTÍFIC 2: Potser sí. Fem una pausa?

CIENTÍFIC 1: Podem fer pausa, però jo no em veig amb cor de fer un altre cafè.

CIENTÍFIC 2: Clar, clar. Però podem fer tai-xi?

CIENTÍFIC 1: Xí. Perfecte.

Música oriental. Tots dos es posen a fer tai-xi. El científic 2 es va animant cada cop més amb els moviments de tai-xi, que mica en mica van deixant de ser de tai-xi per convertir-se en una cosa més similar al karate. Va fent cops a l'aire, puntades de peus, i fent crits en japonès. El científic 1 es va acollonint i es va fent a una banda per no rebre. Finalment, el científic 1, totalment posseït per les arts marcials i creient-se Bruce Lee, dona un cop karate a la caixa de fusta. La tapa surt volant pels aires.

CIENTÍFIC 1: Bueno bueno bueno bueno bueno bueno...

CIENTÍFIC 2: Perdó, perdó. El tai-xi i la música oriental provoquen en mi un efecte paradoxal, i enlloc de relaxar-me encara m'exciten més.

CIENTÍFIC 1: Curiosa reacció. Bé, com a mínim ha servit per obrir la caixa d'una vegada. Ara no ens queda més remei que seguir procedint i, per tant, treballar.

CIENTÍFIC 2: Ho sento, ho sento. De veritat, em sap molt greu. Que per culpa meva ens haguem de veure en aquesta situació tan denigrant per la condició humana com és haver de treballar... Ara ploraria.

CIENTÍFIC 1: Plori. No li falten motius.

El científic 2 intenta plorar, però no pot de cap de les maneres.

CIENTÍFIC 2: No em surt.

CIENTÍFIC 1: Esforcis una mica més.

El científic 2 ho intenta més. Fa força per plorar.

CIENTÍFIC 2: Paro, paro. És que si m'hi esforço més em fa por que els meus esfínters no puguin suportar tanta pressió i acabin cedint i obrint-se de bat a bat.

CIENTÍFIC 1: Doncs pari, pari. Els esfínters han de ser com les fronteres europees. Ben tancades pels de fora i tota la nostra merda per nosaltres i menjant-nos-la ben de gust com si fossin frankfurts.

CIENTÍFIC 2: Ai, ara mateix un frankfurt...

CIENTÍFIC 1: Va, no ens entretinguem més. Si treballa bé li donaré una salsitxeta. Intentem ser pràctics i acabem amb això tan ràpid com puguem, que pel que veig, ja comença a acostar-se l'hora del aperitiu.

CIENTÍFIC 2: Doncs correm, correm.

CIENTÍFIC 1: *(Dictant)* Segona entrada al Llibre de Bones Pràctiques de Laboratori.

12:37 p.m. del dia 12 d'octubre del any del senyor... ?

CIENTÍFIC 2: García?

CIENTÍFIC 1: Del senyor García, perfecte. Hem procedit a obrir la caixa de fusta objecte d'investigació mitjançant un cop de karate del tipus... De quin tipus era el cop de karate que ha fet?

CIENTÍFIC 2: No ho sé. En aquest tema soc totalment autodidacta i no conec el nom dels moviments.

CIENTÍFIC 1: *(Segueix dictant)* Mitjançant un cop de karate de tipus autodidacta. La tapa ha sortit disparada seguint una paràbola d'uns trenta graus per acabar caient damunt la taula de laboratori amb un cop sec tipus PLAC!

CIENTÍFIC 2: PLAC!

CIENTÍFIC 1: Acrònim de Percussió Laminar Altrament Cop. PLAC.

CIENTÍFIC 2: PLAC.

CIENTÍFIC 1: Un cop oberta la caixa ens disposem a observar el seu contingut. Observem, sisplau.

Els dos científics miren l'interior de la caixa. El científic 2 s'hi acosta molt i la pols es fa esternudar.

CIENTÍFIC 2: Atxís!

CIENTÍFIC 1: Jesús!

CIENTÍFIC 2: *(S'agenolla al terra i mira amunt)* On és? On és?!!

CIENTÍFIC 1: Qui?

CIENTÍFIC 2: Jesús!

CIENTÍFIC 1: No hi és. Volia dir "Salut".

CIENTÍFIC 2: Ai la Salut... Tampoc hi és. Fa temps que em va deixar per un altre. Quan va saber que em tirava a la Mala Vida.

CIENTÍFIC 1: És molt exigent la Salut, molt seva.

CIENTÍFIC 2: La coneix?

CIENTÍFIC 1: Eh? Jo... Nnnnnno... Nnnnnno... Però pel que he sentit d'ella...

CIENTÍFIC 2: *(Amenaçador)* Vostè no deu ser pas l'altre, oi? El desgraciat sà com una poma pel qui em va deixar?

CIENTÍFIC 1: Nonononono. Si jo no ho estic gens de sa... *(Tus forçat)* Estic podrit...

CIENTÍFIC 2: (*Amenaçador*) No em digui que també es veus amb la Mala Vida.

CIENTÍFIC 1: Nonononono. Jo... estic... Amb els Mals Hàbits.

CIENTÍFIC 2: Amb els Mals Hàbits?

CIENTÍFIC 1: Sí... Som un grup obert... Rotllo poliamor i tot això que es porta.

CIENTÍFIC 2: Una mica vicioset, vaja...

CIENTÍFIC 1: Una mica... Bé, seguim. (Dicta) Realitzada l'observació, bastant descoratjadora per cert, procedim a l'extracció de les restes del subjecte d'estudi Miguel de Cervantes Saavedra. Procedim.

Treuen un os de dins la caixa. Després un altre d'igual. I un altre, i un altre, i així fins a vuit. Científic 1 treu una gravadora tipus CSI.

CIENTÍFIC 1: Extraiem de dins la caixa subjecte d'estudi vuit fèmurs, la qual cosa ens indica que, o bé Miguel de Cervantes tenia vuit extremitats, i per tant pertanyia al filum Arachnidae, és a dir, que era una aranya de grandària considerable i amb habilitats extraordinàries per l'escriptura i el pensament, o que amb ell estaven enterrats altres humans, possibilitat més que possible, tot i que no es pot descartar que fos un aràcnid fins que no es demostrï el contrari. Si aquest cas fos el correcte, quedaria més que demostrada la seva àmplia producció literària, ja que podia escriure a vuit mans, i també que la pèrdua de la part més apical d'una de les seves extremitats durant la batalla de Lepant no afectés la seva capacitat per fer anar la ploma.

CIENTÍFIC 2: Llàstima no s'hagués dedicat al futbol... Amb vuit extremitats... Ara mateix seria un heroi nacional i hi hauria erigides estàtues en el seu honor a cada racó del país.

CIENTÍFIC 1: Quin país?

CIENTÍFIC 2: El de pandereta.

CIENTÍFIC 1: Quin desastre...

CIENTÍFIC 2: El país?

CIENTÍFIC 1: També. Em sap greu dir-te això, company, però o trobem una ràpida solució al enigma dels vuit fèmurs de Cervantes, o aquí se'ns ha girat feina.

CIENTÍFIC 2: (*Se li trenca la veu*) Feina?

CIENTÍFIC 1: Sí. Feina, i de la de treballar.

CIENTÍFIC 2: Feina de la de treballar.

El científic 2 es posa a plorar a sac.

CIENTÍFIC 1: Plori plori... Tard o d'hora li havia de sortir.

El científic 1 li dóna uns copets a l'espatlla. El científic dos es moca.

CIENTÍFIC 1: Bueno bueno bueno bueno bueno bueno...

CIENTÍFIC 2: Bueno bueno...

CIENTÍFIC 1: Està bé?

CIENTÍFIC 2: Depèn de amb qui em compari. No ho estic tant com el Brad Pitt, però per l'edat que tinc estic molt més bé que d'altres, no troba?

El científic 1 el mira fixament.

CIENTÍFIC 1: No està gens malament, és veritat.

CIENTÍFIC 2: Gràcies. Vostè tampoc.

CIENTÍFIC 1: Tot i que podria estar bastant més bé.

CIENTÍFIC 2: Vostè també.

CIENTÍFIC 1: De totes formes la meva pregunta anterior anava referida a si després de la plorera que li ha agafat ara està més bé.

CIENTÍFIC 2: Sí, molt millor. Plorar va molt bé. Fa que els ulls es vegin més bonics. No troba?

El científic 1 s'apropa molt al 2 per mirar-li els ulls. De cop se sent un mòbil.

CIENTÍFIC 1: Mòbil!

CIENTÍFIC 2: Mòbil!

Tots dos comencen a buscar el mòbil que està trucant. En treuen un, dos, tres, quatre... Finalment el científic 1 troba el mòbil que està trucant.

CIENTÍFIC 1: És el meu! És el meu! (*Contesta al mòbil*) Sí, digui? (...) (*Es quadra*)

Hola señor Ministro. Buenos días, señor Ministro. Cómo está usted, señor Ministro? (*Tapa el mòbil. Al científic 2*) És el señor Ministro!

CIENTÍFIC 2: Quin señor Ministro?

CIENTÍFIC 1: El señor Ministro d'Incultura.

CIENTÍFIC 2: D'incultura! Aquest és important. (*Cridant*) Mis respetos, señor Ministro!

CIENTÍFIC 1: (*Al mòbil*) Sí, señor Ministro. Es mi colega que le muestra mis respetos. Sus respetos, quiero decir. (...) Ahora mismo se lo digo, señor Ministro. (*Al científic 2*) Diu el señor Ministro que li agradaria que li mostressis els teus respectes en persona y en privado.

CIENTÍFIC 2: (*Cridant*) Con mucho gusto, señor Ministro! Yo le muestro lo que desee, señor Ministro! Espero que mis respetos sean de su agrado, señor Ministro!

CIENTÍFIC 1: Los dos a su entera disposición, señor Ministro. (...) Sí, señor Ministro, aquí estamos trabajando a destajo ante las ocho tibias del excelentísimo Don Miguel de Cervantes Saavedra, barajando la posibilidad de que en realidad fuera un arácnido humanoide con altas dotes literarias, señor Ministro. (...) Perdón, señor Ministro? Que si es posible demostrar su españolidad? (...) A ver... solamente con la inspección visual es difícil asegurar que las tibias son españolas... (*A l'altra banda el Ministre crida*) Claro, señor Ministro. Tiene toda la razón, señor Ministro. Permítame que los observe con más detenimiento, señor Ministro, a ver si puedo afirmar su total españolidad. (*Va mirant els ossos*) Efectivamente los huesos parecen muy españoles y mucho españoles, señor ministro. (*N'agafa un que té un tros de tela enganxada*) Señor Ministro! Gran descubrimiento, señor Ministro! Uno de los huesos tiene pegado en la zona lateral un trozo de paño! Sí señor Ministro, lo confirmo! Es paño! Es paño!

CIENTÍFIC 2: Es paña! Es pañal!

CIENTÍFIC 1: Es paño! Es pañol!

CIENTÍFIC 2: Es paña! Es pañal!

Tots dos científics comencen a desfilar com militars mentre van dient Es paño, es pañol, es paña, es pañal.

CIENTÍFIC 1: Disculpe, señor Ministro. Este gran descubrimiento nos ha henchido de orgullo patrio. Afirmino sin lugar a dudas que el hueso en cuestión tiene una nacionalidad totalmente española.

CIENTÍFIC 2: Y europea?

CIENTÍFIC 1: *(Amb la mà li diu que calli)* Sí, señor, Ministro. Claro señor Ministro. Enviaremos los huesos con su correspondiente certificado de españolidad al departamento de objetos perdidos del Ministerio de Incultura. A sus pies señor Ministro de Incultura. *(Penja)* El senyor Ministre d'Incultura ja està content.

CIENTÍFIC 2: Quina alegria poder fer felix a algú tan poderós i obtús com el senyor Minsitro de Incultura.

CIENTÍFIC 1: I tant, això no té preu.

CIENTÍFIC 2: És veritat, no en té. Esperem que ens ho pagui.

CIENTÍFIC 1: Esperem.

Torna a sonar un mòbil. Tornen a treure'ls tots per veure quin és el que truca. El científic 2 treu el seu.

CIENTÍFIC 2: És el meu! És el meu! *(Al mòbil)* Sí, digui? (...) L'Amancio? Quin Amancio? (...) L'Amancio més ric del món? *(Parla amb accent gallec)* Hombre seños Amancio! Perdone por no haberlo reconocido antes. (...) ¿Que se ha enterado de que uno de los huesos de Don Miguel de Cervantes Saavedra lleva pegado un trozo de ropa? Pues sí, haberlo hailo. Lolailo, lolailo. (...) Perdón, don Amancio. Diga, don Amancio. (...) ¿Que si el trozo este de ropa es de su marca? *(Amb accent sevillà)* Pués no zé zi lo zará o no lo zará, però podria zer. *(Torna al gallec)* Perdone, Don Amancio, pero tengo un dominio tan vasto de los diferentes acentos de esta rica y universal lengua española que a veces me confundo. ¿Quiere que le hable con acento mexicano? *(Amb accent mexica)* ¿Qué pasa, wey? Hijo de la gran chingada. (...) *(Torna al gallec)* Perdone, perdone, diga usted don Amancio más rico del mundo. ¿Que si demostramos que el trozo de ropa en cuestión es de su marca recibiremos una cuantiosa remuneración? (...) Creo que podemos demostrarlo ahora mismo, Don Amancio. *(Sense ni mirar el tros de tela)* ¡Sí, don Amancio! ¡Salta a la vista que la tela es de su marca, Don Amancio! Hasta pone made in India, Don Amancio. (...) ¿Que si le enviamos los huesos para que los tenga en su colección personal de famosos huesos humanos la recompensa

que recibiremos será mayor? (...) No sé si esto será posible Don Amancio. El Ministro de Incultura también quiere que le enviemos a él los huesos y... (...) Claro que va a ser posible. Deme la dirección y ahora mismo se los empaqueto y se los traigo personalmente, Don Amancio. (...) Muchas gracias, Don Amancio. A sus pies, Don Amancio. Preciosa la colección otoño-invierno de este año, Don Amancio. Haberlo hailo, lolailo lolailo. (*Penja*) Don Amancio vol els ossos.

CIENTÍFIC 1: El ministre d'incultura també.

CIENTÍFIC 2: Però Don Amancio ens donarà diners i dos parells de mitjons.

CIENTÍFIC 1: I el senyor ministre subvencions.

CIENTÍFIC 2: L'important, el tema de fons, és que ens podrem passar la resta de la vida tocant-nos els collons.

CIENTÍFIC 1: Doctor, deixem-nos de poesia, sembla que avui ens ha tocat la loteria.

AUDIO: Música de la Loteria.1

El científic 2 treu una ampolla de cava i l'obre.

VI

Els dos gossos segueixen ensumant el rastre dels ossos. El gos arnat s'atura de cop i aixeca la pota del davant com quan fan els gossos caçadors per marcar la presa.

GOS GROS: Què?

GOS ARNAT: Res, res...

Tots dos tornen a ensumar. Uns instants després el gos arnat torna a aturar-se, aixeca la pota del davant i ensuma l'aire.

GOS GROS: Ensumes alguna cosa?

GOS ARNAT: Sí.

GOS GROS: Els ossos?

GOS ARNAT: No. Donuts.

GOS GROS: No estem buscant donuts!

GOS ARNAT: Ja ho sé. Però sempre em passa el mateix quan faig de gos policia.
L'olor dels donuts m'impedeix seguir les pistes.

GOS GROS: (*Desesperat*) No ho aconseguirem mai... Mai! No tornaré a recuperar els ossos del meu avantpassat... No sabré on estan, on han anat a parar...

GOS ARNAT: Tenint el compte el país en el que ens trobem, i que el teu avantpassat era literat, m'ensumo que el més probable és que, ara mateix, els seus ossos estiguin enterrats en alguna cuneta d'una carretera oblidada.

GOS GROS: Moltes gràcies per donar-me ànims. La teva positivitat és extraordinària.

GOS ARNAT: Perdó, perdó, ho sento... Robem uns donuts?

GOS GROS: Però què dius? Robar és un delicte! Està molt malament!

GOS ARNAT: No, home, no! Perdona que t'ho digui però aquest cop t'equivoques molt! Robar és el que es porta. Està de moda. És el millor que es pot fer en aquests temps en els que estem. Pagar per les coses i guanyar diners honradament només ho fan els desgraciats, els mediocres, la gent vulgar.

GOS GROS: No em puc creure el que estàs dient.

GOS ARNAT: Doncs ja t'ho pots ben creure. Avui en dia, qualsevol que tingui una mica d'iniciativa, de visió de futur, i que es vulgui fer un nom ha de robar, enganyar, estafar. Qui no ho fa no és respectat per la resta de la població, i

comportant-se honradament, l'únic que aconseguix és que els altres se'n riguin d'ell a la seva pròpia cara. I amb tota la raó, perquè la seva forma d'actuar, la seva obsessió en seguir i respectar les lleis, els bens i les propietats dels altres, mostra clarament la seva poca sang i una estupidesa màxima. Ningú es refia d'aquell qui paga per allò que vol, i és vist com un ésser asocial que neda contra corrent i que s'oposa a les coses que fan avançar el món cap enrere. Els honrats són cretins perillosos. En canvi, qui roba, qui enganya, qui agafa el que vol sense demanar permís a ningú és un model a seguir. Tothom s'emmiralla en ell, l'admira i l'aplaudeix. I és normal, perquè no hi ha res millor que aconseguir enriquir-se ràpidament i amb molt poc esforç. Això sí que denota intel·ligència, empenta i una nul·la empatia cap a la resta de la societat.

GOS GROS: I la integritat moral? I la-?

GOS ARNAT: Tonteries! Això són només paraules que ja ni surten als diccionaris. T'has passat massa temps tancat allà a baix vigilant els ossos del teu avantpassat, i el món ha canviat molt.

GOS GROS: Cap a pitjor.

GOS ARNAT: Com ha de ser. Vaig a comportar-me com un autèntic gos dels nostres dies i agafaré un parell de donuts. Un per tu i un per mi. Ara torno!

El gos arnat comença a caminar arrossegant-se pel terra com si fos un soldat fins que surt d'escena.

GOS GROS: El món va cap on va, i jo ja no sé com seguir-lo... Ja ho deies tu "La senda de la virtud es muy estrecha y el camino del vicio, ancho y espacioso". Però tant? Jo ja no sé què fer... No sé què fer... Bé, sí, caca.

El gos gros ensuma el terra fins que troba un lloc idoni per fer les seves necessitats. Un cop l'ha trobat comença a donar voltes sobre sí mateix, s'atura i s'abaixa els pantalons. Immediatament el gos arnat surt corrents portant un os de pernil.

GOS ARNAT: Ràpid! Anem!!

GOS GROS: Un moment que estic a punt de fer caca.

GOS ARNAT: Ja la faràs després! Va va va!!

El gos arnat comença a córrer i el gos gros el segueix mentre es va cordant els pantalons.

GOS GROS: Què portes aquí?

GOS ARNAT: Un os de pernil! Ibèric!

GOS GROS: I els donuts?

GOS ARNAT: No hi ha donuts.

GOS GROS: Però els donuts fan de gos policia. Què farem ara sense donuts?

GOS ARNAT: Doncs de gos policia que no té donuts però rossega os de pernil ibèric!

Corre abans no ens enxampi!

GOS GROS: Qui?

GOS ARNAT: El xarcuter! Porta una ganivets gegants!!

GOS GROS: Gigantes?!! *Si tienes miedo, quite de ahí, que yo voy a entrar con ellos en fiera y desigual batalla. (Surt i torna a entrar) Sí que és un xarcuter, sí!!*

Corren a càmera lenta. Música èpica. Mentre corren el gos arnat li fot queixalada al os de pernil, després li passa al gos gros, com si estiguessin fent una cursa de relleus. El gos gros també mossega l'os de pernil. Finalment, esgotats i esbufegant, s'aturen.

GOS ARNAT: Què bo...

GOS GROS: Sí que ho està, sí...

GOS ARNAT: Ara només faltaria fer una becaïneteta i tot seria perfecte. *(S'adorm)*

GOS GROS: Panxa... Panxa... Imbècil!!

GOS ARNAT: Eh!!

GOS GROS: No podem dormir. Hem de seguir buscant els ossos del meu avantpassat.

GOS ARNAT: Ja ho sé, ja ho sé, ja ho sé. Hem de buscar els ossos... Perquè amb aquest no en tens prou, oi?

GOS GROS: Evidentment que no.

GOS ARNAT: Però si fem una mica de becaïna, després ens posarem a buscar amb més ganes.

GOS GROS: No me'n calen més de ganes.

GOS ARNAT: Parlant de ganes... No tenies ganes de fer caca?

GOS GROS: Sí.

GOS ARNAT: Doncs fes. I mentrestant jo faig una caparrada.

GOS GROS: Ja no en tinc. Se m'ha passat.

GOS ARNAT: A veure, a veure... No en tens o no vols tenir-ne? Ho dic perquè és molt diferent. Si no en tens no en tens, no passa res, aquestes coses venen i van, ja ho sabem, però si no en vols tenir és que te l'estàs aguantant, i si te l'estàs aguantant, molt malament! No és gens bo aguantar-la. Fins i tot els cadells ho saben.

GOS GROS: Prou! No vull seguir parlant d'aquest tema.

GOS ARNAT: Com vulguis, com vulguis... Només t'ho deia per la teva salut. Perquè es perjudicial i-

GOS GROS: Tu sí que ets perjudicial per la meva salut! M'agradaves més abans, quan no xerraves tant.

GOS ARNAT: Abans, quan?

GOS GROS: Abans.

GOS ARNAT: Però abans de què?

GOS GROS: De coneixe't!

GOS ARNAT: Però això no té cap sentit. Abans de coneixer-me no et podia agradar ni més ni menys. Bàsicament perquè no sabies de la meva existència.

GOS GROS: Ara t'has tornat filòsof?

GOS ARNAT: Sembla que sí.

GOS GROS: I com ha sigut?

GOS ARNAT: No ho sé, potser m'ho has encomanat tu. (*Esverat*) És molt contagiosa la filosofia? Té tractament?

GOS GROS: Per què t'esveres, ara?

GOS ARNAT: Perquè no vull estar malalt! Només em faltava això, ara! Agafar filosofia! Amb lo perillosa que és...

GOS GROS: Escolta, que no és tan greu, només et fa pensar.

GOS ARNAT: Però és que és precisament això el que no vull! Pensar! Els gossos que pensen estan sempre tristos, amargats! Treu-me la filosofia de sobre! Fes-me el que sigui, però treu-me-la sisplau!!

GOS GROS: (*L'agafa per les espatlles*) Tranquil, tranquil...

GOS ARNAT: No puc! No puc tranquil·litzar-me! Estic pensant i és horrorós!

GOS GROS: Eh! Escolta'm bé. Si no vols pensar, no pensis.

GOS ARNAT: Però és que no puc deixar de fer-ho. El pensament em domina! Què és el bé? Què és el mal? Existeixen de forma pura i absoluta o són tan sols definicions arbitràries forjades per la nostra moral? A què anomenem ànima?

El gos gros li mostra l'os de pernil.

GOS GROS: Eh! Mira aquí!

El gos arnat mira fixament l'os de pernil. Baveja.

GOS GROS: Què estàs pensant, ara?

GOS ARNAT: Ara? En res. Només tic ulls per aquest os meravellós.

GOS GROS: I en l'ànima no hi penses?

GOS ARNAT: En la què?

GOS GROS: Em sembla que ja t'has curat de la filosofia.

GOS ARNAT: Me'l dones?

GOS GROS: Busca, i després te'l donaré.

El gos arnat es posa a ensumar i seguir la pista dels ossos. El gos gros, el segueix.

VII

El laboratori. Els dos científics estan bastant beguts. Entre els ossos hi ha unes quantes ampolles de cava buides. Ells porten copes a la mà, i el científic 2 una ampolla de cava. Canten. Quan acaben de cantar, riuen, brinden i beuen.

CIENTÍFIC 1: Güeno güeno güeno güeno...

CIENTÍFIC 2: Güeno güeno... Que t'hi cagues de güeno.

Riuen.

CIENTÍFIC 1: Güeno... de cágate lorito!

CIENTÍFIC 2: Güeno... de cágate y no te limpies! Güeno de caga el rei, caga el papa...

Bevem! (*Obre una altra ampolla*) Alegria, alegria!!

CIENTÍFIC 1: Brindem per la ciència, i per aquests quatre ossos de Don Miguel de Cervantes Saavedra-

CIENTÍFIC 2: Que ves a saber si són d'ell, però que canviaran la nostra vida de dalt a baix. Una vida envoltada de luxes, dones guapes, homes guapos, tiberis per dinar i per sopar, festes, viatges a Panamà i, el més important de tot, sense haver de tornar a treballar mai més! Que ens ho mereixem, que ens n'hem fet un fart. Salut, doctor!

CIENTÍFIC 1: Doctor, salut!

Beuen. El científic 2 canta i balla.

CIENTÍFIC 2: Balli. Balli, collons!! Mira'l... Quina poca gràcia... Aleshores, amb els ossos què fem? Señor Ministro o Don Amancio.

CIENTÍFIC 1: Jo crec que n'hi prous per l'un i per l'altre. Mira, aquest del paño per Don Amancio i aquest altre pel señor Ministro.

CIENTÍFIC 2: Però el señor Ministro també el volia amb paño. Perquè si és paño, és pañol!

CIENTÍFIC 1: Clar, clar, clar... A veure com ho podem fer això...

CIENTÍFIC 2: Ja ho tinc.

Trenca el tros de roba per la meitat i l'enganxa a l'os que no té roba.

CIENTÍFIC 1: Au, ara tots dos tenen paño. Tots contents! Bevem!

Beuen. A tots dos els hi agafa singlot.

CIENTÍFIC 2: Hip. Espanti'm. Hip. A veure si se'm passa. Hip!

CIENTÍFIC 1: Cap problema. *(Treu una pistola i l'apunta)*

CIENTÍFIC 2: Hip! Bon intent. Però es nota que és broma. Hip!

CIENTÍFIC 1: No. No ho és.

El científic 1 dispara, però l'arma s'encasqueta i no surt cap tret per molt que ho intenti. El científic 2 s'espanta molt.

CIENTÍFIC 2: Em vol matar de veritat?

CIENTÍFIC 1: Sí. L'odio. Des del principi que no el suportó. Però s'ha encasquetat l'arma i no hi ha manera de disparar. Quina merda... Tan descansat que m'hauria quedat. *(Plora)*

CIENTÍFIC 2: Vaja... Em sap greu per vostè, però no me'n sap gens per mi.

CIENTÍFIC 1: Ja.

CIENTÍFIC 2: I ara, què? M'intentarà matar d'una altra manera?

CIENTÍFIC 1: No. Se m'han passat les ganes.

CIENTÍFIC 2: Estàs desganat.

CIENTÍFIC 1: Una mica . Haver arribat fins aquí, i ara sento un buit...

CIENTÍFIC 2: I tant i tant. Només ens queda beure per omplir aquesta buidor.

CIENTÍFIC 1: Bevem.

Beuen, surten d'escena i cauen rodons a terra.

Per una banda, entren els dos gossos, caminant arrossegant la panxa pel terra, com quan segueixen una presa. De cop el gos arnat s'atura i fa uns signes tipus marine al gos gros, indicant-li que els ossos estan damunt la taula. El gos gros, s'encongeix d'espatlles. El gos arnat torna a fer els signes, més a poc a poc, com si vocalitzés els moviments.

GOS GROS: (*Fluixet*) No entenc què pretens dir-me.

GOS ARNAT: Que ja he trobat els ossos del Cervantes aquest teu. Estan damunt aquesta taula.

El gos gros, s'incorpora i veu els ossos damunt la taula. S'emociona al veure'ls, va cap a ells i els va agafant un a un.

GOS GROS: Rinconete... Cortadillo... la Gitanilla... Licenciado Vidriera... La ilustre fregona...

GOS ARNAT: Què fas?

GOS GROS: Identificar quin són els ossos del meu rerererererere-

GOS ARNAT: Però que no són tots d'ell?

GOS GROS: No. Aquests són de descendents seus. (*Agafant-ne un*) Aquest sí!! Aquest és d'ell! (*Li fa petons*) Ja està, ja t'he salvat de les urpes dels que només et volen per interès. Au, va, ja podem anar-nos-en.

GOS ARNAT: Perdona, perdona. Només queda un os de Miguel de Cervantes?

GOS GROS: Sí, és l'únic que ha aguantat l'inclement pas del temps.

GOS ARNAT: I només per un os tot aquest merder?

GOS GROS: Ja t'he dit que no és un os qualsevol! És l'os de-

GOS ARNAT: Miguel de Cervantes Saavedra, sí, això ja m'ha quedat clar.

Se sent un ronc fort dels científics que dormen la mona en algun racó. Els dos gossos s'espanten.

GOS GROS: Què és aquest soroll infernal?

GOS ARNAT: Vaig a investigar.

El gos arnat s'acosta molt a poc a poc al lloc d'on surten els roncs, fora d'escena. Torna a entrar.

GOS ARNAT: Hi ha dos homes dormint que fan una ofensiva olor a alcohol barat.

GOS GROS: Anem, anem! No ens quedem més temps aquí. Necessito alguna cosa per cobrir els ossos. No vull que ens trobem amb algun gos afamat com tu i ens els acabi prenent.

GOS ARNAT: Un gos afamat com jo... Quina imatge tens de mi...

GOS GROS: La que m'has donat.

GOS ARNAT: Sóc molt millor del que et penses. Vaig a veure si trobo una bossa per posar-los dins.

GOS GROS: No facis soroll!

GOS ARNAT: No pateixis, no en faré.

El gos arnat surt d'escena caminant poc a poc. Un cop ha sortit se sent un terrabastall brutal.

CIENTÍFIC 1 OFF: Que passha...?

El gos gros intenta amagar-se, però no té temps perquè el científic 1, encara clarament borratxo, s'ha despertat i el veu.

CIENTÍFIC 1: Eh! Quiso! Què fots? Deixa aquest os immediatament!

GOS GROS: *(Armant-se de valor)* No ho penso fer! Aquest os pertany a un meu avantpassat, i se'n tornarà amb mi al lloc on ha d'estar.

CIENTÍFIC 1: Hòsties... Ets un gos i parles?

GOS GROS: Sí.

CIENTÍFIC 1: *(Riu)* Mare meva... Nota per mi. Si que l'he agafada grossa aquest cop que fins i tot veig gossos que parlen. Val més que me'n torni a dormir la mona. Au, adéu, canelo, no me'l rosseguis massa.

El científic 1, fent tentines, torna a sortir, sentim com cau a terra, i després, altre cop, roncs. El gos gros respira alleujat.

GOS GROS: Panxa... Panxa! Estàs bé?

El gos arnat surt d'on estava amagat portant una bossa d'escombraries negres.

GOS ARNAT: Sí, sí! I he trobat una bossa per als ossos.

GOS GROS: Porta aquí! Per culpa teva per poc ens enxampen!

GOS ARNAT: Va, anem-nos-en!

El dos gossos, feliços, se'n van.

Els dos científics acaben de despertar-se després de dormir la mona. Se'ls veu molt repercutits. No s'adonen que damunt la taula no hi queda cap os.

CIENTÍFIC 1: Bueno bueno bueno bueno bueno bueno...

CIENTÍFIC 2: Bueno bueno...

CIENTÍFIC 1: Aquí la tenim.

CIENTÍFIC 2: Aquí la tenim, sí senyor. I a qui tenim si es pot saber?

CIENTÍFIC 1: A la ressaca.

CIENTÍFIC 2: Ah, sí. I ben grossa.

CIENTÍFIC 1: I tant. Jo la tinc de cavall.

CIENTÍFIC 2: De veritat?

CIENTÍFIC 1: De cavall perxeró.

CIENTÍFIC 2: Quina sort tenir-la tan grossa.

CIENTÍFIC 1: Mal m'està el dir-ho, però sí. Podent tenir-la grossa, per què tenir-la
petita? I vostè com la té?

CIENTÍFIC 2: Jo de camell.

CIENTÍFIC 1: De camell... No n'he vist mai cap de camell. Com és?

CIENTÍFIC 2: Peculiar. Peculiar. I assedegada.

Pausa.

CIENTÍFIC 1: Bueno bueno bueno bueno bueno bueno...

CIENTÍFIC 2: Bueno bueno...

CIENTÍFIC 1: *(Sospira)* Quina feinada ens espera...

CIENTÍFIC 2: *(Sospira)* I tant i tant... Quina feinada...

CIENTÍFIC 1: I tant... Empaqueta, envia, cobra...

CIENTÍFIC 2: Veure'ns així en el nostre estat...

CIENTÍFIC 1: Quin és actualment el seu estat?

CIENTÍFIC 2: De putrefacció.

CIENTÍFIC 1: Això sembla, sí. Bé, potser ha arribat el moment d'acabar amb aquesta esgotadora jornada laboral, no creu doctor? Procedim amb l'enviament de les restes òssies

CIENTÍFIC 2: I després anem a celebrar-ho prenent unes canyetes?

CIENTÍFIC 1: Tal com diu el genial i emètic Dr. Hans Wein de la Universitat de Betrunkem, el millor per combatre la ressaca és no tenir-ne, i per no tenir-ne el que cal fer és estar sempre begut.

CIENTÍFIC 2: Gran home el Dr. Hans Wein, i an foie el del seu fetge.

CIENTÍFIC 1: Darrera entrada al quadern de Bones Pràctiques de Laboratori, a les... hora?

CIENTÍFIC 2: *(Mira el rellotge)* De plegar.

CIENTÍFIC 1: La millor hora del dia. Procedim a empaquetar els dos ossos d'aquest home aranya i comprovem que... *(Veu que falten els ossos)* Oh, Déu!! Oh, Déu!!

CIENTÍFIC 2: *(Cau de genolls a terra)* On és?!! On és?!! El vull veure!!

CIENTÍFIC 1: No estic parlant de Déu! Estic parlant dels ossos! Han desaparegut! Només en queda un!

CIENTÍFIC 2: I ara què fem?

CIENTÍFIC 1: El que normalment es fa en aquests casos en que totes esperances i il·lusions es perden per culpa de la vil ventada del cruel destí. Esverar-nos.

CIENTÍFIC 2: No podem fer una altra cosa més productiva?!

CIENTÍFIC 1: M'agradaria, però mai he pogut fer res de productiu en ma vida.

CIENTÍFIC 2: Ja es nota!! Com ha pogut permetre que desapareguin els ossos, eh? Com?!!

CIENTÍFIC 1: Jo no he permès que desapareguin!!

CIENTÍFIC 2: Està insinuant que he sigut jo, doctor?

CIENTÍFIC 1: No no no no no.

CIENTÍFIC 2: Doncs si no he sigut jo, ni vostè tampoc, qui ha sigut?!! Qui s'ha emportat els ossos?!!

CIENTÍFIC 1: El... el... el gos!!

CIENTÍFIC 2: Quin gos?

CIENTÍFIC 1: El gos que m'ha parlat.

CIENTÍFIC 2: Un gos que li ha parlat.

CIENTÍFIC 1: Sí.

CIENTÍFIC 2: Ja. Vostè creu, senyor doctor, que dir que s'ha emportat els ossos un gos que parla és una bona excusa? Sincerament.

CIENTÍFIC 1: ... No. No massa.

CIENTÍFIC 2: A vegades, senyor doctor, li fotria quatre hòsties!

CIENTÍFIC 1: Ho sé, ho sé... perdó.

CIENTÍFIC 2: Demanar perdó no soluciona res. I ara què fem? Què proposa?

CIENTÍFIC 1: A veure... Crec que l'única opció que ens queda en aquest moment és l'honestedat. Hem de dir al senyor Ministre d'Incultura i a Don Amancio, que hem els ossos de Miguel de Cervantes, han desaparegut.

CIENTÍFIC 2: I quedar-nos sense les subvencions del senyor Ministre? I sense els diners i els mitjons de Don Amancio?! No!! De cap manera!! No penso deixar de ser ric ara que ja ho era!! Ells dos han de tenir els seus ossos i jo els meus diners!!!

CIENTÍFIC 1: Però això és impossible.

CIENTÍFIC 2: El que és impossible és quedar-me sense els diners!! *(Pensa)* Hi ha d'haver una solució... hi ha d'haver una solució... *(Mira al científic 1 i somriu)*
Tinc la solució

CIENTÍFIC 1: Sí?

CIENTÍFIC 2: Sí. Serem rics!! Sóc la polla, senyor doctor.

CIENTÍFIC 1: Senyor doctor, és la polla.

Fosc.

Mentre es va sentint la següent veu la llum torna a pujar d'intensitat. La taula de laboratori ha desaparegut.

VEU ANTIGA: A las cinco de la tarde del día de hoy, en la sede del Instituto Cervantes, sito en el número 49 de la madrileña calle de Alcalá, y ante la presencia del Ilustrísimo Ministro de Incultura y de Don Amancio Más Rico del Mundo, entre otras muchas personalidades del mundo de la incultura y fauna varia, se han presentado públicamente los restos mortales del genio universal de la narrativa Don Miguel de Cervantes Saavedra.

Apareixen els dos científics. Al científic 1 li falten les dues cames i va en cadira de rodes. A la falda hi porta una urna amb les seves dues tibies dins. El científic 2 empeny la cadira de rodes.

VEU ANTIGA: Dichos restos han sido entregados a la institución por los dos eminentes científicos encargados de certificar su autenticidad, y constan de dos magníficas tibias en un perfecto y milagroso estado de conservación. Uno de los doctores ha afirmado “Nunca había visto unas tibias de 400 años tan frescas. Los huesos de Don Miguel deben ser como su prosa, para la cual tampoco el tiempo pasa”. La nota emotiva del acto la ha puesto el otro doctor, que en el momento de la entrega de los huesos ha afirmado con lágrimas en los ojos “desprenderme de estas tibias me duele como si fueran mías”. Ante tamaña emoción y para relajar la tensión del momento, su colega, haciendo gala de un sano compañerismo y sentido del humor ha añadido “No sé porqué se lo toma así, si ahora todo le va sobre ruedas”.

Fosc